

La Kompanyia Lliure

© Ros Ribas

el temps que estiguem junts
dramatúrgia i direcció **Pablo Messiez**
La Kompanyia Lliure

De la temporada passada, recuperem el muntatge estrella de **La Kompanyia Lliure**. Un calidoscopi de vides en un plec espaciotemporal. Aquest any, *el temps que estiguem junts* tornarà a ser vostre.

Premis de la Crítica 2018 a l'Actriu de repartiment per a **Júlia Truyol** i a l'Actor de repartiment per a **Quim Àvila**. Premi de la Crítica Jove - Jurat Nova Veu 2018 a l'Espectacle.

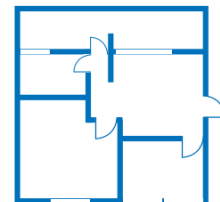
pablo messiez

EL TEMPS QUE ESTIGUEM JUNTS

I ALGUNES NOTES SOBRE L'ACTUACIÓ

Coincidint amb l'estrena de l'espectacle, presentem l'edició en català i castellà del text de la funció, en traducció de **Marc Artigau**, que publica l'editorial **Continta Me Tienes**. El volum inclou també textos teòrics sobre l'actuació. Els podeu trobar a les llibreries per 12€

EL TIEMPO QUE ESTEMOS JUNTOS

Y ALGUNAS NOTAS SOBRE ACTUACIÓN

més informació <https://bit.ly/2UqEwR4>

visita el nostre canal youtube!

reportatge espectacle <https://youtu.be/1luJFrzfzFQ>

conversa amb Pablo Messiez <https://youtu.be/YEizzFktvgE>

col·loqui amb la companyia <https://youtu.be/sBLvwrqg9Yg>

Montjuïc/Espai Lliure – del 16 de maig al 2 de juny

El temps que estiguem junts

dramatúrgia i direcció **Pablo Messiez**

cia. **La Kompanyia Lliure**

intèrprets **Quim Àvila, Clàudia Benito, Raquel Ferri, Eduardo Lloveras, Lluís Marquès, Maria Rodríguez, Joan Solé i Júlia Truyol**

traducció al català **Marc Artigau** / escenografia i vestuari **Elisa Sanz** / il·luminació **Paloma Parra** / so **Joan Solé**

ajudanta de direcció **Helena Escuté** / ajudanta d'escenografia **Eli Siles**

construcció d'escenografia **Tallers d'escenografia Jorba-Miró**

i els equips del **Teatre Lliure**

producció **Teatre Lliure**

agraïments **Lucas Condró**

espectacle en català

durada **1h. 45' sense pausa**

seguiu #EITempsQueEstiguemJunts al twitter

horaris de dimarts a divendres a les **20:30h.**

dissabte a les **19h.**

diumenge a les **18h.**

preus **29€ / 26€** compra avançada

24,50€ amb descompte (excepte els dies de l'espectador)

22€ dies de l'espectador (dc i dss tarda)

18€ Tarifa Plana Abonament Espectador (per a entrades fora d'abonament)

15€ grups universitaris, Carnet Jove, -30 i tarifa Última Fila

9€ Generació Lliure (últim minut) / **7€** grups de secundària

sobre *El temps que estiguem junts*

El temps és una mena d'espai.

Sean Carroll

La veritat és més rara.

Silvina Ocampo

Quin deu ser el millor camí per estar junts?

Parlar? Busquem les paraules, però no n'hi ha prou.

Fer silenci? Ho provem, però alguna cosa ens diu que, per a ser al món, cal donar nom a les coses. I donar nom, es fa entre dos. Per tant, tornem al principi. Com podem estar junts?

A *El temps que estiguem junts*, el temps es plega sobre sí mateix i conviuen en un mateix espai dos moments que la cronologia ha separat. Per una banda, som testimonis de l'ascens i l'ocàs d'un amor, des que una parella es trasllada a un pis nou fins que el deixa. Alhora, veiem un grup d'inconsolables que es reunien fa cinc anys en aquest mateix apartament, mirant de trobar en les seves reunions algun estímul que els tornés el desig. Tots ells comparteixen l'haver patit algun fet traumàtic en el passat, i també la necessitat d'entendre com es fa per continuar vivint després del dolor.

Així, l'*estar junts* de l'obra no només té a veure amb els personatges i el seu desig de ser al món, sinó també amb el temps que conviu amb el temps. Amb el misteri del nostre esdevenir que dialoga sense saber-ho amb les vides dels altres que una vegada van ser, o seran, aquí.

Pablo Messiez

El temps que estiguem junts

serà diferent
perquè serà nostre

i sencer
i obert
tot serà possible
tot serà probable

podrem estar junts
perquè sabrem que no es pot
per això no estarà ni bé ni malament
sabrem que per estar junts
cal ser més d'un
i per ser dos
cal una distància
per estar junts
cal una distància
per més mínima que sigui
una distància
una distància
que ens distingeixi

el temps que estiguem junts
no s'assemblarà a res
sabrem engendrar-lo a consciència
en cada instant distret
i de la distracció tornarem una altra vegada
a saber que estem junts

i que no és igual
no és igual
no és igual
dir-ho
que callar-ho
no és igual
fer-ho
que no fer-ho
mirar-se
que evitar-ho
cuidar-se
que negar-ho

ni és igual
dormir
que córrer
que tocar-se
que cridar
o oblidar-ho tot

i quan torni el dolor
que sempre torna
quan una altra vegada
res no rimi amb res
compartirem el dolor
com es comparteixen
les coses que es comparteixen

i estarà bé
i serà encalmat
perquè estarem junts
així és
el temps que estiguem junts
estarem junts

la premsa ha dit...

El conjunt ofereix fragments de volada poètica i notable profunditat instal·lats en una mena d'existencialisme juvenil, entre els quals recordo les paraules de Sarah Kane sobre què és l'amor, però també alguns llocs comuns. [...] Un treball que destaca per la singularitat, l'entrega i la precisió dels intèrprets (no em puc estar de destacar Júlia Truyol) i per la imaginativa direcció.

Santi Fondevila ([Ara](#))

Valent, alta, fonda poesia a 'El temps que estiguem junts', la nova obra de Pablo Messiez. [...] Solé, que ha après a consolar-se dient: “No n'hi ha per tant. Ni la bellesa, ni el dolor, ni aquesta joia, ni aquella història, ni aquella actriu, ni aquest vi, ni aquella platja, ni aquell dia, ni aquesta pena”, i la seva veu greu em recorda la de Serge Reggiani a *Remboursez*. [...] Torno a veure la Raquel Ferri, un pont entre els dos mons, amb tot el dolor al rostre, amb la dolcesa commovedora de la jove Françoise Lebrun, i la trobada entre Raquel i Clàudia és el millor homenatge possible a Sarah Kane, perquè parlen i senten en la mateixa sintonia de la dramaturga. Em feia mal l'ansietat de la Clàudia, la seva necessitat d'amor absolut, contagiada per la casa i la pesantor dels seus antics habitants, però és meravellós quan Eduardo Lloveras esclata en plors quan se l'escolta recitant un fragment de Crave. [...] També batega el monòleg de l'Andrea Ros evocant la filla perduda, clamant pel retorn del desig. Més ràfegues, paraules que retornen com onades furioses. El monòleg de Joan Amargós (“Jo vaig conèixer el millor amor del món, necessito que allò que vingui ara sigui alegre, encara que sigui una mort”, i el passatge de comiat de l'Eduardo, gairebé lorquià, que enllaça amb el de l'Andrea (“I les teves mans ja no són al teu rostre ni al meu”). I el del Quim, un Treplev eternament adolescent: “Mentre jo sigui en el verd, sereu a la foscor”. No se m'acut una altra forma de parlar d'aquesta funció i d'aquestes interpretacions: intento atrapar crestes com si estigués fent un tràiler perquè la vagin a veure. En la representació que vaig veure l'altra nit hi havia moltes coses per sentir i per aplaudir.

Marcos Ordóñez ([El País](#))

Messiez és un poeta que ens regala fragments memorables, monòlegs que reciten els seus personatges i que ens transporten al seu temps mental, solcat pel 'Não tenho medo da morte' de Gilberto Gil, el 'For me formidable' de Charles Aznavour i 'Tristany i Isolda'. L'argentí és, a més, un director d'escena que mou les seves peces com el millor coreògraf i que ha tret el millor suc als joves actors de La Kompanyia Lliure.

Andreu Gomila ([Time Out](#))

Què és millor per entendre'ns, parlar o callar?, es planteja el dramaturg, que en el seu joc d'extremes ens porta de la poètica més desoladora i íntima a unes accions extravagants, catàrtiques i divertides, passant per alguna història de fantasmes que acaben dialogant i entenent-se. [...] L'originalitat de la proposta, la lucidesa del text i l'espontaneïtat i bon ofici del repartiment sobresurten per damunt de tot.

Imma Fernández ([El Periódico](#))

Pablo Messiez [...] trama un muntatge doblat, que manté en contínua alerta els actors i el públic. Preciosa simfonia amb tocs vius i segones veus de presència constant, que desplega el treball cap a racons insondables. [...] La proposta sap crear dues històries en un mateix espai, crear una trobada en una mena de temps desplaçat. I sense cap codi d'il·luminació que el faci evident. [...] Messiez sap navegar molt bé per aquests viaranyes d'ambigüitat, sap compondre un peça en què ajunta trama i ordit sobreposant històries creuades. I deixant una sensació fresca, tot i la profunditat d'algunes de les seves rèpliques.

Jordi Bordes ([El Punt Avui](#))

La interpretació dels vuit és plena d'espontaneïtat i d'energia. I també d'expressivitat que guanya en intensitat en una sala petita com la del quadrilàter de l'Espai Lliure. La traducció catalana de Marc Artigau —l'original és de Pablo Messiez— és tan neta com fluida, sense caure en concessions d'argot inútils [...]. *El temps que estiguem junts* és una obra de conclusió oberta i de rerefons poètic que es presta, durant una hora i tres quarts, potser sí, a diverses interpretacions, però que tampoc no amaga —amb sorpresa final— el seu motiu clau, impactant i essencial.

Andreu Sotorra ([Clip de teatre](#))

L'experiència de veure una obra de Messiez és intensa i densa. Però tot parteix d'un text que inquieta i remou en la seva lectura. Cada paraula lligada amb una altra té un sentit, cada frase encadenada amb una altra dibuixa una idea, cada paràgraf explica un concepte, i el resultat final acaba tenint l'estructura d'un poema, que, al mateix temps que ens dibuixa uns personatges més o menys definits, ens reflexiona sobre temes existencials, sense ser excessivament transcendent. [...] Els vuit intèrprets que pugen a l'escenari estan fantàstics, intensos, però treballant des de la naturalitat més absoluta, malgrat l'estranyesa de l'obra i d'algunes de les accions. [...] Tot són paranys per tal d'aprofundir en les neures de cadascun i com tracten de compartir-les amb qui està al seu costat. Perquè el temps que estan junts és un temps que ha de bascular entre l'acció i la quietud, la paraula i el silenci. I fer front de cara a la pèrdua sense esperança de recuperar res. I al final, el fill marxa i el crit de la mare (fins llavors una continguda i marcial Júlia Truyol) ressona. I doncs què ens queda? Silenci. Però a l'altra banda la paraula i la mirada vencen la distància i la pèrdua. I doncs què els queda a tots? Tan sols seguir endavant i seguir construint.

Martí Figueras ([Núvol](#))

els intèrprets

Quim Àvila

Barcelona, 1994

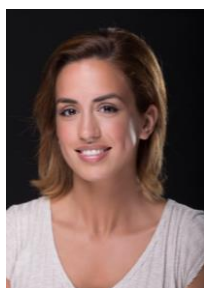
S'ha format en diverses tècniques teatrals amb professors com John Strasberg, Joan Codina, Raquel Pérez, Laura Jou, Isaac Alcayde o Raquel Carballo. Ha format part del repartiment dels espectacles *Cròniques de nits senceres, dies sencers*, de Xavier Durringer, dir. Alberto Díaz; *Shopping and Fucking*, de Mark Ravenhill, dir. Oriol Rovira; *Nit de Reis*, de William Shakespeare, dir. Thomas Sauerteig; *Ricard de 3r*, de Gerard Guix, dir. Montse Rodríguez, basat en *Ricard III* de Shakespeare; *Los niños oscuros de Morellà*, d'Albert Tola, dir.

Abel Vernet, i *Els fusells de la senyora Carrà*, de Bertolt Brecht, dir. Dani J. Meyes.

Amb La Kompanyia Lliure ha participat en els muntatges *Laronda.com*, de Bruno Fornasari i *Les tres germanes*, d'Anton Txékhov, dirigides per de Lluís Pasqual; *Nit de Reis (o el que vulguis)*, de W. Shakespeare, dir. Pau Carrió; *In memoriam. La quinta del biberó*, creada i dirigida per Lluís Pasqual, i *Moby Dick, un viatge pel teatre*, amb dramaturgia de Marc Artigau i direcció de Juan Carlos Martel Bayod. En televisió, ha col·laborat a les sèries *Polseres vermelles*; *Kubala, Moreno i Manchón*, i *La Riera*, també en les web-sèries *Imberbe*, d'Arsomnia Prods, i *Souls*, de Nerea González. En cinema, ha participat en *Seve*, dir. John-Paul Davidson, i en *Nàdia*, dir. Anna Serrano.

Clàudia Benito

Calella, 1989

Llicenciada en interpretació per l'Institut del Teatre, també s'ha format en diverses tècniques per a l'actor amb Laura Jou, Luci Lenox, Claudio Tolcachir i a l'Arts Educational Schools London. Allà va participar en *Henry VIII*, de William Shakespeare, dir. John Eastman. A Catalunya ha format part del repartiment de *Com dir-ho?*, de Josep Maria Benet i Jornet, dir. Xavier Albertí; *No pujaràs a l'àtic*, de Daniela Feixas i Jumon Erra; *Flors carnívores*, d'Anna Maria Ricart,

dir. Marc Chornet; *El somni d'una nit d'estiu*, de William Shakespeare, dir. Joan Ollé i *Cleòpatra*, d'Ivan Morales, dins el cicle TOT PELS DINERS del Teatre Lliure. Amb La Kompanyia Lliure ha participat en *El cosidor*, de Jean-Claude Grumberg, *Laronda.com*, de Bruno Fornasari i *Les tres germanes*, d'Anton Txékhov, dirigides per Lluís Pasqual; *Nit de Reis (o el que vulguis)*, de W. Shakespeare, dir. Pau Carrió; *Revolta de bruixes*, de Josep Maria Benet i Jornet i *Moby Dick, un viatge pel teatre*, amb dramaturgia de Marc Artigau, dirigides totes dues per Juan Carlos Martel Bayod. Pel que fa a produccions audiovisuals, ha participat en el curtmetratge *El día de las despedidas*, de Marc Martínez; al videoclip *Relotges*, d'Albert Solà, dir. Marc Pujolar, i a les sèries televisives *Habitaciones cerradas* i *La Riera*.

Raquel Ferri

València, 1990

Llicenciada en interpretació per l'Institut del Teatre. S'ha format també Xavi Ruano, Txiki Berraondo, Carmen Utrilla, Andrés Cuenca, Carlos Manzanares, Juan León i Benito Zambrano. En l'àmbit teatral, destaca el seu paper protagonista a *Joana 2015 Batalla campal*, escrita i dirigida per Pablo Ley. També ha participat en les produccions *Fantasia Escribà*, de Comediants; *La mort i la primavera*, basada en la novel·la de Mercè Rodoreda i dirigida per Ramon Vila; *Dansa d'agost*, de Brian Friel, dir. Ferran Utzet; *Barts & Clubs*, a partir de *Coriolà* de William Shakespeare, dir. Héctor Mora, i *Pastores I+D*, un projecte de l'escola Eòlia i el Tricycle dirigit per Paco Mir. Amb La Kompanyia Lliure ha participat en *Nit de Reis (o el que vulguis)*, de W. Shakespeare, dir. Pau Carrió; *Revolta de bruixes*, de Josep Maria Benet i Jornet; *Moby Dick, un viatge pel teatre*, amb dramaturgia de Marc Artigau. Totes dues han estat dirigides per Juan Carlos Martel Bayod. *El cosidor*, de Jean-Claude Grumberg; *Laronda.com*, de Bruno Fornasari i *Les tres germanes* d'Anton Txékhov adaptada per Joan Oliver. Les tres lectures dramatitzades sota la direcció de Lluís Pasqual. Pel que fa al cinema, ha col·laborat en *Elias*, dir. Clément Badin i en diversos curtmetratges, com també a la sèrie televisiva *La Riera*.

Eduardo Lloveras

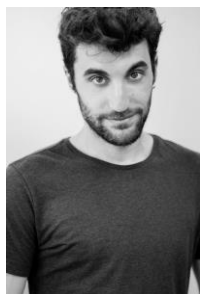
Barcelona, 1990

S'ha format com a actor a l'estudi Nancy Tuñón & Jordi Oliver, i també amb professors com Steve Rickard, Luci Lenox i Esteve Rovira. Ha participat als muntatges de *Bang Bang ets mort*, de William Mastrosimone, dir. Meritxell Martínez; *Vells temps*, de Harold Pinter i *La nit dels assassins*, de José Triana, totes dues dirigides per Jordi Oliver, i *El rei Lear*, de William Shakespeare, dir. Lluís Pasqual. Amb La Kompanyia Lliure ha participat en *Laronda.com* de Bruno Fornasari i *Les tres germanes* d'Anton Txékhov, dir. Lluís Pasqual; *Nit de Reis (o el que vulguis)*, de W. Shakespeare, dir. Pau Carrió; *In memoriam. La quinta del biberó*, creada i dirigida per Lluís Pasqual, i *Moby Dick, un viatge pel teatre*, amb dramaturgia de Marc Artigau i direcció de Juan Carlos Martel Bayod. En televisió ha col·laborat en diverses sèries, com ara *La Riera*, *Amar es para siempre*, *Sin identidad*, *Baba, de boca en boca*, i *El padró de Caín*. En cinema ha format part del repartiment de *Sweet Home*, dir. Rafa Martínez.

Lluís Marquès

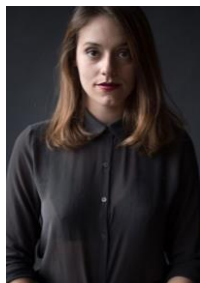
Menorca, 1991

Es trasllada a Barcelona per a formar-se a l'Institut del Teatre, on compagina els estudis amb l'experiència en diferents muntatges teatrals. *Fantasia by Escribà* amb la companyia Els Comediants, que es va estrenar a Singapur sota la direcció de Joan Font, *Lucrecia* de Joan Ramis i Ramis, dirigida per Sergi Marí a La Seca Espai Brossa i *No pujaràs a l'àtic*, dirigit per Daniela Feixas i Jumon Erra. En acabar els estudis d'interpretació, té l'oportunitat de participar al costat de la Kompanyia Jove del Teatre Lliure a l'espectacle *In memoriam, la quinta del biberó* dirigida per Lluís Pasqual i *Nit de Reis* sota la direcció de Pau Carrió. Poc després estrena l'obra *Si mireu el vent d'on ve* dirigida per Fernando Bernués, al mateix teatre. La darrera producció teatral on ha participat és l'obra *Los niños oscuros de Morelia* estrenada a Madrid i posteriorment fent temporada al Teatre Tantarantana de Barcelona. Intervé a l'última temporada de la sèrie *Migjorn* emesa a IB3 (Televisió de les Illes Balears). Un any més tard roda *Isla Bonita* de Fernando Colomo, presentada al Festival de San Sebastián. També l'hem pogut veure a l'últim curtmetratge de la directora Carla Simón *Después también*, estrenat a la darrera edició del Festival de Málaga.

Maria Rodríguez

Barcelona, 1986

Llicenciada en Art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. S'ha format en diverses disciplines i ha cursat monogràfics de dansa i teatre a l'escola El Timbal i estudis intensius sobre William Shakespeare a la Scuola Europea per l'arte dell'attor. En teatre, l'hem vist recentment a *Una gossa en un descampat* de Clàudia Cedó (dir. Sergi Belbel. Sala Beckett, 2018), *Sopa de pollastre i ordi* d'Arnold Wesker (dir. Ferran Utzet. La Perla 29, La biblioteca de Catalunya, 2018); *Hamlet* de W. Shakespeare (dir. Pau Carrió. Teatre Lliure, 2016); *El llarg dinar de nadal* de Thornton Wilder (dir. Alberto Díaz. Círcol Maldà, 2015); *Victòria d'Enric V* de W. Shakespeare (dir. Pau Carrió. Teatre Lliure, 2104), *Roberto Zucco* de Bernard-Marie Koltès (dir. Julio Manrique. Teatre Romea, 2013), *L'habitació blava* de David Hare (dir. David Selvas. Teatre Romea, 2018) i *La gavina de Txèkhov* (dir. David Selvas. La Villarroel, 2010) entre moltes altres. En televisió l'hem vist a *Com si fos ahir* (TV3), *El Ministerio del tiempo* (TVE), *13 dies d'octubre* (TV3), *El café de la Marina* (TVE), *El tiempo entre costuras* (Antena3) i *Kubala, Moreno i Manchón* (TV3). En cinema, ha guanyat el premi a millor actriu al Festival de Málaga per *Els dies que vindran* (dir. Carlos Marqués-Marcet), va protagonitzar al personatge de la Clara a *Animals* (dir. Marçal Forés) i ha aparegut *Las niñas tontas no juegan soles* (dir. Toni Carrizosa).

Joan Solé

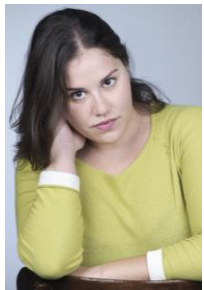
Sabadell, 1988

Té el títol de tècnic de so per l'ESTAE i actualment està finalitzant els seus estudis d'interpretació a l'Institut del Teatre. Té coneixements de llenguatge musical, piano i cant. Debuta en teatre al Lliure, amb l'Assaig Obert *A una nena nua llepa-li la pell, llepa-li la pell a una nena nua*, de Marc Artigau, on fa també l'ajudantia de direcció. Des de llavors ha participat en *Un refugi indie*, de Pau Miró; *Aquelles d'ías azules*, de Marc Artigau; *La selecció*, d'Albert Arribas i *El llarg dinar de Nadal*, de Thornton Wilder, dirigit per Alberto Díaz (Premi Butaca 2015 a Millor Espectacle de Petit Format). Amb La Kompanyia Lliure ha participat en *Nit de Reis (o el que vulguis)*, de W. Shakespeare, dir. Pau Carrió; *In memoriam. La quinta del biberó*, creada i dirigida per Lluís Pasqual, i *Moby Dick, un viatge pel teatre*, amb dramaturgia de Marc Artigau i direcció de Juan Carlos Martel Bayod. Ha participat també en diverses lectures dramatitzades, ha fet veus en off i ha locutat com a imitador al programa Factor Estiu de Catalunya Ràdio. En l'àmbit audiovisual, ha participat en la sèrie *El cor de la ciutat* i en els curts de *Bande à Part* *Malas Tierras* i *Rock and Roll Suicide*.

Júlia Truyol

Palma, 1987

Llicenciada en interpretació per l'Institut del Teatre en l'especialitat de text. També s'ha format en ballet i cant, i ha fet cursos de dramaturgia actoral amb la cia. Complicité, i de doblatge amb Roger Pera. Participa durant diverses temporades en les produccions de la cia. La Calòrica: *Sobre el fenomen de les feines de merda*, *Bluf*, *La nau dels bojós*, *Ekstraordinarnyy* i *Martingala*, totes escrites per Joan Yago. També treballa sota la direcció de Miquel Àngel Raió en les *Creeps*, de Lutz Hübner, i *Límits*, de Marta Solé. L'any 2013 forma part del projecte *Auca del Born*, amb dramaturgia i direcció de Jordi Casanovas. El 2014 participa en *Traduccions/Translations*, de Brian Friel, dir. Ferran Utzet. Amb La Kompanyia Lliure ha participat en *Nit de Reis (o el que vulguis)*, de W. Shakespeare, dir. Pau Carrió; *Revolta de bruixes*, de Josep Maria Benet i Jornet; *Moby Dick, un viatge pel teatre*, amb dramaturgia de Marc Artigau, totes dues dirigides per Juan Carlos Martel Bayod; *El cosidor*, de Jean-Claude Grumberg, *Laronda.com*, de Bruno Fornasari, i *Les tres germanes* d'Anton Txékhov, sota la direcció de Lluís Pasqual. En l'àmbit audiovisual ha aparegut a la sèrie *La Riera*.

el dramaturg i director

Pablo Messiez

Buenos Aires, 1974

Va debutar el 2007 com a dramaturg i director amb l'espectacle *Antes*, una versió molt lliure de *Frankie y la boda*, de la nord-americana Carson McCullers. La peça (seleccionada per participar al Festival Porto Alegre Em Cena del Brasil) va estar en cartell durant dos anys, amb l'entusiasme del públic i de la crítica, que va destacar: "Aquesta

òpera prima de Messiez és d'una bellesa tal que encara brilla de tendresa en la seva melangia".

Abans d'*Antes*, Messiez ja portava més de 20 anys dalt dels escenaris. Va començar a estudiar interpretació quan tenia 12 anys. D'entre els seus mestres en destaca Ricardo Bartís, Juan Carlos Gené i Rubén Szuchmacher, amb qui també va estudiar direcció. Ha actuat sota les ordres de directors de l'escena argentina com Leonor Manso, Cristián Drut, Rubén Szuchmacher, Daniel Suárez Marsal i Emilio García Wehbi, entre altres.

El 2005 Daniel Veronese el va cridar a participar en *Un hombre que se ahoga*, la versió de *Les tres germanes*, d'Anton Txékhov. Amb aquesta obra va participar en festivals com el Summer Festival del Lincoln Center de Nova York i el Tòquio International Arts Festival. *Un hombre que se ahoga* va girar per l'Estat espanyol el 2006 i el 2007 va obrir la temporada del María Guerrero de Madrid i es va poder veure també al Lliure.

A més de participar en el *Proyecto Chéjov*, va formar part del repartiment de *La forma que se despliega* i va ser coprotagonista amb Claudio Tolcachir de *La noche canta sus canciones*, de Jon Fosse, per la qual el van nominar al Premio Clarín.

El 2010 va estrenar *Muda*, un text seu que ha estat durant dues temporades a la sala Pradillo de Madrid. El Teatro Fernán Gómez li va proposar inaugurar la nova Sala Dos i ho va fer amb *Ahora*, una versió nova d'*Antes*, que gràcies a l'acollida del públic va tornar en cartell l'any següent. El mateix any estrena *Los ojos*, un melodrama tel·lúric protagonitzat per Fernanda Orazi, Marianela Pensado, Violeta Pérez i Óscar Velado.

El 2012 va estrenar al Festival de Otoño en Primavera *Las criadas*, una adaptació del clàssic de Jean Genet, protagonitzat per Fernanda Orazi, Bárbara Lennie i Tomás Pozzi. També va dur a escena *Las plantas* en el marc de la primera edició del Festival Fringe Madrid i va formar part del repartiment de *Hamlet*, fent d'Horaci sota la direcció de Will Keen. El mateix any va dirigir també l'Alberto San Juan en la lectura escènica del text de Samuel Beckett *Rumbo a peor*. Més recentment ha escrit els textos per a *Return*, l'última producció de Los Dedae protagonitzada per Marta Etura i Chevi Muraday, i va presentar el text *Las plantas* en el marc del Festival Fringe. També va fer d'Horaci al *Hamlet* dirigit per Will Keen, i va dirigir l'Alberto San Juan a *Rumbo a*

peor de Samuel Beckett. El 2013 estrena *Las palabras (Una historia de amor)* també al Festival de Otoño en Primavera.

El 2016, per encàrrec del Centro Dramático Nacional va dirigir *La piedra oscura* de Alberto Conejero, que es va poder veure al Lliure de Gràcia.

Els seus últims espectacles han estat *Cae la noche tropical*, a partir de la novel·la de Manuel Puig, estrenada al Teatro San Martín de Buenos Aires, i *La verbena de la Paloma*, de Tomás Bretón i Ricardo de la Vega, al teatro de la Zarzuela de Madrid. Destaquem també *He nacido para verte sonreír*, al Teatro de La Abadía, el 2017, i *Todo el tiempo del mundo*, al Teatro Kamikaze, el 2016.

Daniel Veronese ha escrit que “Pablo Messiez és una de les *rara avis* del teatre argentí. Un encantador d’espectadors, que a més d’actuar –vaig tenir el plaer de dirigir-lo en diversos espectacles– dirigeix, escriu i versiona. Obre mons, els basteix foscos i ahora lluminosos. És molt particular, no copia, no segueix les modes, produeix amb una estranya sensibilitat i potencia el dictat del seu cor. És a dir, és algú que a més del cos hi posa l’ànima, en la seva feina”.

aquest espectacle forma part del recorregut

AUTOEXPLORADORS

com també l'espectacle següent:

INSTRUMENTAL

basat en el llibre homònim de **JAMES RHODES**

dramatúrgia i direcció **IVÁN MORALES**

Montjuïc/Espai Lliure. del 19 al 30/06